

TODISTAJIEN KETJU:

Kansakoulunopettaja

Opettaja Antti Salmela Porvoosta on lähettänyt todistuksensa »Jeesuksen kirkastamisesta», kuten hän kirjoittaa. Kristittyjen kansakoulunopettajien joukko kasvaa. Ovet avautuvat suureen ja siunaukselliseen työhön.

— Toimin kymmenisen vuotta kansakoulunopettajana, ennenkuin jouduin ratkaisun eteen — umpikujaan, missä oli valittava kahden asian välillä — joko luopua omin käsin elämästä tai antautua ehdoitta Kristukselle. Mitään muuta vaihtoehtoa en nähnyt.

Isäni puolelta kuulin lähinnä heränneisiin, äidin puolelta evankelisiin. Jo lapsesta saakka olin Jumalan armon ympäröimä. Ensi kerran Jumala kutsui minua seitsenvuotiaana polkasena kotikylän kansakoululla raamatunselitykseen. Muistan vieläkin puhujan vakavan kehoituksen: "Joka tahtoo kuulua Jeesukselle, jääköön tänne. Hänen eteensä, joka ei tahdo, voi mennä kotiin". Minun pienessä pojansydämessäni kävi sinä iltana tulinen taistelu. Seurauksena oli, että livahdin huomattamatta ulos ovesta, juoksin yli suuren suon lumista talvitietä. Puoliliiken päästyäni olin kuin tulella. Koko olemukseni itki, huusi ja vaikeroi: "Miksi et valinnut Jeesusta?" Paiskauduin lumihankeen maata ja klerin tuskasta. En päässyt silloin ratkaisuun, ja sitä olen eniten katunut.

Toisen kerran Jumala tarttui tuntuavammin elämääni tapaturman kautta.

Henkeni oli hiuskarvan varassa kuten tohtori myöhemmin sanoi.

Vielä silloinkaan en ollut kypsä antautumaan. Rukoilin joka ilta. Luin sanaakin jossain määrin, mutta elämä oli liian rakas, tanssisalin lattia vetävä. Elämäni kello olisi pysähtynyt, ellei Jumala hyvydessään olisi lisännyt painojen ahdistusta ja suuria siisiä kriisejä.

Näinä murheeni päivinä olin täydellinen armon kerjalainen. Kirkkoon menivät hyvät ihmiset kirkkain otsin ja valoisin kasvoin. Minä en sinne uskaltanut. — Tunsin itseni niin sanomattoman syntiseksi. Sitten eräänä päivänä osuin Porvoossa kirjakauppaan. Siellä oli kirja, jonka kansilehdeltä mustalta pohjalta punaisiin kirjaimiin luin sanat — "Vain syntisille". Tuo kirja on sinua varten — ajattelin. Ostin sen, ja aloin lukea. Olin ehtinyt lukea puolivälissä kirjaa. Oli lokakuun kandeskymmeneskuudes päivä, lauantai-ilta. Tunsin henkien taistelevan minusta, minus-

ja ulkopuolella. Istuin vastapäätä uunia keinutuolissa ja luin. Olin yksin huoneessa. Silloin alkoi vasten hahmoittua tumma varjo, demonimainen henkiolento, joka jo parin vuoden ajan oli minua kiusannut tekemään itsemurhan. Vapisin pelosta, panin käteni ristiin ja sisimmästäni kohosi palava huuto: "Jos Jumala olet olemassa auta minua". Silloin koin jotakin merkiliistää. Kaikki pelko oli poissa, Sydän lauloi vain yhtä säveltä: — Jumalan kunniata ja kiitosta. Demonimainen henki joutui poistumaan huoneesta, ja samassa astui toisesta ovesta Jeesus itse. En nähnyt häntä, mutta sitä selvemmin tunsin. On vaikea sanoa selittää kaikkea tätä, vain ken vastaavaa on kokenut, ymmärtää minua. Jeesuksen läsnäolo oli pohjatonta anteeksiantavaa rakkautta, siunaavaa rauhaa ja iloa. Tunsin hänen käsiensä kohoavan olkapäilleni, ja kuulin sanottavan: "Antti, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi, älä enää syntiä tee!"

Kääntymiseni herätti paljon arvostelua ja vastahenkeä ympäristössä. Olin liian puhelias. Kirjoitin liikaa pyhistä asioista. Mutta en voinut valeta. Alkutaival oli ahdas ja tie todella kalta. Voimanlähteeni oli joka aamuinen hiljainen hetki ja Raamatun lukeminen. Samoin Ehtoollisella käynnit. Muistan hyvän rovimme sanat: "Kun Jumala alentaa, olemme alaspaletut, mutta Jumala aikanaan nostaa, eikä kukaan voi silloin painaa alas". Vasta myöhemmin olen saanut sen kokea.

Koulutyöni muuttui tämän jälkeen. Asenteeni oppilahiin niinkään. Jouduin pyytämään anteeksi monta asiaa oppilailtani. Se oli aluksi varsin vaikeaa, mutta ylhäältä sain voimaa. Valmistin uskontotuntiani usein polvillani rukouksella.

Kouluni on muuttunut jonkinlaiseksi lepokodiksi. Vieraita tulee — Jumalan lähettämiä. Rukoilen usein, että Jumala estäisi tapaamasta ja kotiini tulemasta jokaisen henkilön, mitä hän ei ole lähettänyt. Mutta niinpä sitten käykin, että kun hän lähettää vieraan, pitää hän myös murheen ruoasta ja kaikesta.